

Vihdoin kaupunki

Keskukset kilpailevat kovasti keskenään veronmaksajista. Paikkakuntien ainoa mahdollisuus selviytyä on saada uusia asukkaita, jotka sitten hankkivat lapsia, joille taas voidaan rakentaa päiväkotia ja kouluja. Ja jotta nämä lapset sitten voisivat lähteä muualle opiskelemaan jäädäkseen sille tielleen. Sillä tiellään he sitten ylistävät entistä kotikuntaansa tai -kaupunkiansa. Näinkö se rullaa?

Kilpailu on johtanut kummallisiin kiemuroihin. Jotkut kunnat antavat tontteja ilmaiseksi muuttajille. Toiset rakentavat huppeita halleja yrityksille. Valitettavasti vanha suomalainen viisaus pätee tässäkin. Kannettu vesi ei kaivossa pysy ja vaikka pysyisikin, se alkaa pian maistua eltaantuneelta. Pienikin vastatuuli saa reppuyritykset laastamaan koneensa kärryille ja muuttamaan houkuttelevampaan ilmaishalliin.

Jossain päin taas on keksitty, että tienristeystä tai yhtä kylänraittia voi kutsua kaupungiksi. Kaupungiksi päästyään paikan voi sitten nimetä vaikka maan ja maailman-kaikkeuden joulu- tai valkosipulikeskukseksi.

Minkä perusteella sitten ihmiset oikeasti päättävät asuinpaikastaan? Asiaa on kovasti tutkittu, ja tuloksia löytyy joka lähtöön. Siksi voin kertoa jotakin luotettavaa vain omalta kohdaltani.

Helsingissä tai jossakin Turussa en halua työskennellä enkä asua. Siellä ei saa soittaa kovaa, ei grillata takapihalla, ei jättää nurmikkoaan leikkaamatta tai lehtiään puhaltamatta eikä ovea vahingossa hetkeksikään auki. Ja se tärkein. Koulujen ilmapiiriin pitää olla sellainen, ettei poliisien ja kaiken maailman kuraattoreiden tarvitse päivittäin käydä selvittelemässä rötöksiä. Ja pitää löytyä sopivat mahdollisuudet harrastaa sitä, mitä haluaa. Näissä joissakin kohdissa Perniö pärjäsi aikanaan potrasti ja miksei pärjäisi tänäänkin.

Paikkakunnalla ja ihmisillä täytyy olla oma arvonsa, joka yleensä ilmaistaan vaikeutena sulautua alkuperäisjoukkoon. Tämä vaikea sisään pääseminen on perimmiltään myönteinen ilmiö. Suurkaupungeilla sellaista ei ole.

Kovaa kilpaa Salon seudun sieluista käyvät myös Teijon kunta ja Perniön kirkonkylä. Nyt Perniö vihdoin selätti. Maailman tapahtumia syvästi luotaava Iltalehti kirjoitti vuoden viimeisenä päivänä oikein lihavalla prantillä, että oopperalaulaja Karita Mattila palaa Suomeen tammikuun lopulla, sillä hän on lupautunut esiintymään kotikaupunkinsa Perniön mieskuoron 70-vuotisjuhlakonsertissa.

Toivotetaan karismaattinen Karita sydämellisesti tervetulleeksi. Liikuntahalli tulee pursuamaan porukasta. Perustetaan samalla uusi Perniön puffauspalkinto, jonka ensimmäinen kappale luovutetaan Iltalehdelle. Ja taas saadaan yksi vetävä juttu.

pajen